

ЛОРЪН
ОЛИВЪР

ПАНДЕМОНИУМ

Продължението
на „Делириум“

enthusiast
Teen's Books

Лорън Оливър
ПАНДЕМОНИУМ

Lauren Oliver
Pandemonium
Copyright © 2012 by Laura Schechter

Лорън Оливър
ПАНДЕМОНИУМ

© Маргарита Терзиева, преводач, 2013
© Виктор Паунов, художник на корицата, 2013
© „Ентусиаст“ – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2013

ISBN 978-619-164-097-3

сега

С Алекс лежим един до друг на одеялото в задния двор на къщата на улица „Брукс“ 37. Дърветата изглеждат по-големи и по-тъмни от обикновено. Листата са почти черни, вплетени едно в друго толкова здраво, че крият небето от нас.

– Днес май не е най-добрият ден за пикник – мърморят Алекс и аз едва сега осъзнавам, че дори не сме посягали към донесената храна. В долния край на одеялото има кошница с полуизгнили плодове, по които лазят малки черни мравки.

– Защо? – питам го и се заглеждам в плътната като завеса мрежа от листа над нас.

– Защото вали сняг – усмихва се Алекс.

Оглеждам се и разбирам, че отново е прав. Наистина вали сняг, към нас се носят огромни снежинки с цвят на пепел. Парата от дъха ми образува малко бяло облаче, то литва нагоре и се разнася във въздуха. Изведнъж ми става студено, притискам се в него, за да се стопля.

– Дай ми ръката си – моля го аз, но той не отговаря. Правя опит да се сгуша в меката топла ямка между ръката и гърдите му, но тялото му, неподвижно като камък, не ме приема.

– Стига, Алекс! – цупя се аз. – Студено ми е, не виждаш ли?

– Студено ми е – повтаря той като ехо и думите му излизат мъчително бавно между неподвижните сини и напукани от студа устни. Очите му са вторачени в листата над нас и не примигват.

– Погледни ме – настоявам аз, но той не се обръща към мен, не мига, дори не помръдва. Истерията се надига като вълна към гърлото ми и донася със себе

си безмълвен вик: „Нещо не е наред, нещо не е както трябва.“ Сядам и слагам ръка на студените му гърди.

– Алекс – прошепвам, после повтарям по-високо и леко пискливо. – Алекс!

– Лена Морган Джоунс!

Изплувам от съня и идвам на себе си. Стаята се тресе от беззвучния смях на другите деца.

Госпожа Фирщейн, преподавателка в дванайсети клас на женската гимназия „Куинси Едуардс“, в Седемнайсети район на Бруклин, забива в мен възмутения си поглед. Тази седмица за трети път заспивам в часа ѝ.

– Очевидно законите на природата са скучна материя за теб. Може би едно отиване до кабинета на директорката ще те събуди? – казва тя.

– Не!

Реакцията ми е доста по-бурна, отколкото се очаква от една ученичка, и това предизвиква нов пристъп на смях у другите момичета.

Лена Морган Джоунс дойде в „Едуардс“ преди малко повече от два месеца, веднага след зимната ваканция, и за това време вече ѝ лепнаха етикета „Откачалка номер едно“. Всички ме избягват, като че ли съм болна от Онази болест.

Само ако знаеха!

– Това е последно предупреждение, госпожице Джоунс – отсича госпожа Фирщейн. – Ясно ли ви е?

– Повече няма да се повтори, обещавам – отвърщам и се старая да изглеждам кротка и послушна. Избутвам настрана спомена за кошмарния сън, за Алекс, за Хана и за старото ми училище, избутвам, избутвам, избутвам докрай, както ме научи Рейвън, и повтарям няколко пъти наум: „Старият ти живот е мъртъв. Той не съществува.“

Госпожа Фирщейн ми хвърля последен поглед, предназначен, предполагам, да ме стресне, обръща се към дъската и се връща към урока за божествената енергия на електроните.

На предишната Лена косата ѝ щеше да се накъдри

от учителка като госпожа Фиршейн. Тя е стара, гадна и лицето ѝ напомня за кръстоска между жаба и питбул. Такива като нея превръщат лечението в безсмислена процедура, защото е невъзможно човек да допусне, че и хора като нея биха могли да изпитват някакви чувства.

Но предишната Лена също е мъртва.

Аз я погребях.

Оставих я зад оградата, зад стената от огън и дим.

Т О Г А В А

В началото беше огънят. Огън в краката и гърдите ми; огън, разкъсващ всеки нерв, всяка клетка на тялото. И аз се раждам от него в адски болки. Изниквам от горещата задушлива вълна и си пробивам път през тъмно и влажно място, наситено с непознати звуци и миризми. И започвам да бягам. Бягам, бягам и когато не мога повече, продължавам да бягам, а когато краката ми отказват, започвам да пълзя, забивам нокти в пръстта и напредвам сантиметър по сантиметър, придвижвам се между бурените на тази странна и нова действителност като червей.

И докато се раждам, кървя.

Нямам представа колко навътре в Пустошта съм навлязла и колко време съм бродила из гората, преди да осъзная, че съм ранена. Явно куршумът на някой от регулаторите ме е застигнал, докато съм се катерела по оградата. Уцелил ме е отстрани, малко по-долу от подмишницата, защото тениската там е напоена с кръв. Слава богу, късметът е бил на моя страна, защото раната не е дълбока. Но кръвта и разкъсаната плът превръщат картината около мен в действителност. Възприемането на непознатото място и огромните дървета около мен ми помагат да осъзная какво се случи и какво оставих зад гърба си.

И какво ми отнеха.

Стомахът ми е празен, но аз непрекъснато повръщам. Изкарвам слюнка и въздух и ги пръскам по килима от листа от двете ми страни. Над главата си чувам бодрата песен на птиците. Някакво животинче се приближава, за да разбере какво става, после бързо се шмугва обратно в шубраците.

Мисли, мисли, момиче. Мисли за Алекс. Мисли какво би направил той на твоето място.

Той е тук. До теб. Представи си го.

Събличам тениската, разпарям я, избирам най-чистото парче и го стягам около гърдите си, за да притисне раната и да спре кръвта. Не знам къде се намирам, нито накъде отивам. Знам само, че трябва да продължа напред, все по-навътре и все по-далеч от загражденията, от кучетата, от пушките и от... Алекс.

Не. Алекс е тук. Трябва да си го представиш.

И аз продължавам стъпка по стъпка, борейки се с тръните, пчелите, комарите, ниските клони на дърветата и с кръжащите в натежалия от мъгла въздух какви ли не мушици. Най-после достигах някаква река, влизам в нея, но изтощението ми е толкова голямо, че течението ѝ едва не ме отнася. През нощта рухва силен и леденостуден дъжд. Трепереща от студ и умора, аз се сгушвам между корените на гигантски дъб. В тъмнината около мен невидими животни пищят, пръхтят и шумолят и ме плашат толкова много, че не мога да затворя очи. Мисля си, че ако заспя, ще умра.

Затова продължавам напред. Стъпка по стъпка, после сантиметър по сантиметър.

Когато краката ми отказват, оваляна в прах и кал, и с вкус на пожар в устата, продължавам да пълзя.

Пълзя и ровя твърдата земя с нокти като червей.

Ето как се роди новата Лена.

Идва момент, когато не мога повече да се движа, не мога да измина дори един сантиметър. Отпускам глава на земята и чакам смъртта. Умората не ми позволява да заспя. Отварям очи и поглеждам нагоре. Над мен е непрогледен мрак, гората от двете ми страни не пропуска нито лъч светлина, само свирещият зловещ погребална песен вятър разклаща клоните ѝ. Загледана в мрака, виждам погребението си като на филм. Виждам как ме спускат в някаква тъмна и тясна дупка, виждам леля Каръл и Хана, майка ми и сестра ми също са тук, и дори отдавна починалият ми

баща. Всички гледат как спускат тялото ми в гроба и пеят тъжни песни.

Попадам в дълъг черен тунел, тъмен и влажен, но не ме е страх, защото знам, че Алекс ме чака от другата страна. Стои на изхода и се усмихва, окъпан в слънчева светлина, протяга ръце към мен. Вика ме...

„Хей! Хей!“

„Събуди се!“

– Хей, събуди се! Хайде, отвори очи!

Гласът ме изважда от тунела. Отварям очи, но когато вместо лицето на Алекс виждам нечие друго, непознато, с дребни сурови черти, разочарованието ме залива като студен душ. Мозъкът ми блокира и светът около мен заприличва на счупено огледало. Очите ми не възприемат целия образ, а само парченца от пъзел, които не ми говорят нищо – черна коса, голям остър нос, ярко зелени очи.

– Хайде, момиче, ела на себе си. Брам, къде е водата, за Бога?

Някой пъха ръка под главата ми и изведнъж спасението идва. Леденостудената течност връща живота в мен, изпълва устата ми, слиза по гърлото, мокри брадичката и отмива вкуса на прах и дим. В първия момент се задавям, започвам да кашлям и едва не се разплаквам. Но после успявам да преглътна, отварям уста и започвам да лоча като куче. Ръката продължава да придържа главата ми и гласът ми нашепва окуражително:

– Точно така. Пий колкото искаш. Вече си добре. Вече си в безопасност.

Ето как се раждат хората. В началото са напълно безпомощни, но щом се гушат в нечии силни ръце, започват лакомо да сучат.

Треската ме поваля отново. Заспивам, будя се рядко и за малко, и спомените от будните часове са несвързани и неясни. Помня ръката под главата си. Помня още, че други ръце ме държат и други гласове ми говорят. Някой ме вдига и понася нанякъде и над мен се завърта калейдоскоп от зелено във всичките му нюанси.

си, размесено с малки парченца синьо небе. По някое време надушвам дим от огън, усещам нещо студено и мокро по кожата си и дочувам приглушени разговори. Друг път се събуждам с пареща болка някъде отстрани по тялото ми, някой допира парче лед до мен и с него идва и облекчението. Помня още, че краката ми лежат върху нещо меко и приятно.

А във времето между тези усещания има само кошмари, неспирен низ от сънища, каквито не съм сънувала досега. Сънища, пълни с експлозии и насилие. Сънища с топяща се в пожарища човешка плът и черепи, превърнати от пламъците в черни въглини.

Редят се кошмар след кошмар и в нито един не успявам да достигна до Алекс. Той върви пред мен в тунела, но щом протегна ръка, неизменно изчезва през светлия изход.

При всяко събуждане онова момиче с черната коса и острите черти е там, поднася ми вода или притиска студена кърпа до челото ми. Ръцете ѝ миришат на дим и на бор.

И през цялото време зад този трескав ритъм, зад мятането от будно състояние до несвяст и обратно, зад това редуване на горещи вълни с кучешки студ пулсира думата, която момичето повтаря непрестанно, толкова често, че тя влиза в сънищата ми, разсейва тъмнината в тях и ме измъква от гъстата тиня: спасена, спасена, спасена. „Ти си спасена. Ти си в безопасност.“

Най-после, след не знам колко време, треската отминава и сякаш понесена от бавна и мощна вълна, постепенно достига до брега, който разделя съзнанието от безсъзнанието.

Преди да видя нещата, първо ги усещам: чувам тракане на чинии и приглушени разговори, долавям мизантропията на пържено и първата ми мисъл е, че съм си у дома, в къщата на леля Каръл, и чакам да ме извикат за закуска – утрин като всяка друга.

Но после нахлуват спомените – бягството с Алекс, преследването, страшните самотни дни и нощи в Пус-

тошта. Връщат се като шамар, аз потръпвам, отварям очи и се опитвам да седна, но тялото не ме слуша. Успявам единствено да надигна глава; останалата част от мен остава неподвижна, сякаш е вградена в камък.

Тъмнокосото момиче – сигурно то ме е намерило и довело тук (където и да е това „тук“) – стои в ъгъла пред мивка с голямо каменно корито. Явно ме чува, докато пъшкам, и се обръща към мен.

– Полека – казва тя, вдига мокрите си ръце и избърсва потта от челото.

Оглеждам момичето внимателно. Чертите на лицето му се изострени, очите са големи и напрегнати като на диво животно. Зъбите са дребни, прекалено дребни за тази голяма уста, и леко криви.

То прекосява стаята, навежда се над мен и добавя:

– Цял ден беше в безсъзнание.

– Къде съм? – грача аз. Гласът ми реже като трион, в първия момент не мога да го разпозная.

– В основната база – казва то и ме оглежда внимателно. – Така го наричаме ние.

– Искам да кажа... – Започвам да се боря със себе си, опитвам се да сглобя картинката на случилото се, да подреда събитията от минутата, когато прескочих онази ограда, но в главата ми е само Алекс. – Имам предвид това ли е Пустошта?

Странна сянка – на подозрение може би – минава по лицето на момичето.

– Да, това е свободната зона – отговаря предпазливо, става и без да каже повече нищо, изчезва през тъмния коридор. Някъде оттам, от вътрешността на къщата, долитат гласове, надига се бурен смях. Сърцето ми се свива от страх. Дали не сгреших, като споменах за Пустошта? Може тези хора да се окажат опасни. Досега не съм чувала някой да нарича нерегулираните земи „свободна зона“.

Но не, които и да са те, явно са на моя страна. Спасили са ме и дни наред са се грижили за мен. През цялото време животът ми е зависел от тяхната милост.

С големи усилия успявам да се надигна и с дълбока въздишка облягам глава на твърдата каменна стена зад мен. Цялата стая е каменна – груб каменен под, каменни стени, покрити на места с тънък слой мухъл, каменно корито с ръждясал кран, останал кой знае откога. Нарът, на който лежа, е твърд и тесен, застлан със стари юргани. Той, няколкото железни кофи под старовремската мивка и един дървен стол – ето цялата мебелировка. Стаята няма прозорци и единствената светлина идва от два фенера на батерии, които разпръскват из помещението слаба синкава светлина.

На една от стените виси малък дървен кръст с прикован на него човек. Познавам този символ, той принадлежи на една от старите религии от времето, преди да намерят лечение за делириума, но не мога да си спомня на коя от всичките беше.

Ненадейно се пренасям в първи курс на гимназията в часа по история. Виждам госпожа Денлър, учителката ни по история в Портланд, да ни фиксира със змийските си очи зад огромните очила, да забива пръст в учебника и да почуква по него.

– Виждате ли? Разбирате ли сега? Тези стари религии до една проповядват любов. До една са заразени с делириум, пропити са с тази болест.

Тогава, разбира се, това изглеждаше ужасно. И вярно.

Любов – най-страшното от всички страшни неща.

Любов, която те убива.

Алекс.

И двамата боледувахме от нея.

Алекс.

Той умря.

Алекс.

А ти не.

– Намерихме те полумъртва – казва спокойно и с равен тон момичето, когато се връща в стаята. С двете си ръце държи глинена купа и я носи внимателно към леглото: – Дори по-зле. Не вярвахме, че ще прескочиш трапа. Но аз реших, че сме длъжни да опитаме.

То ме поглежда разколебано, сякаш не е сигурно, че си заслужавам усилията, и за момент заприличва на братовчедка ми Джейн, когато слага ръце на кръста и ме поглежда с подозрение, като че ли не вярва, че ще се справя с поставената ми от нея задача. Бързо затварям очи, за да спра напирашите спомени, да върна обратно в миналото потока от вече мъртви за мен образи и лица.

– Благодаря ти – изричам пресипнало.

Момичето свива рамене.

– Пак заповядай – казва нехайно и изглежда искрено. После придърпва стола до леглото ми и сяда. Косата му е дълга и черна, вързана на плитка над лявото ухо. Зад него се вижда белегът от процедурата – трите точки, подредени точно както при Алекс. Белега го има, но момичето очевидно не е излекувано. Щом е тук, от другата страна на оградата, значи е Невалидна.

Опитвам се да се изправя и да седна, но успявам да се задържа само няколко секунди, после, изтощена от усилието, облягам глава на стената. Сякаш съм кученце, което се бори за живота си. Болката зад очите ми е непоносима, а когато най-после успявам да извъртя поглед надолу и да се огледам, виждам, че цялата съм в рани. Има ги всякакви – порязвания, ожулвания, натъртвания и следи от ухапвания на насекоми.

Купата, която донесе момичето, е пълна с някаква сивкава каша, нашарена със зелени точици. То я поднася към мен, но в последния момент спира нерешително.

– Ще можеш ли да я държиш сама?

– Разбира се, че ще мога – сопвам се аз доста по-оттро, отколкото исках.

Купата се оказва много по-тежка от очакваното и изисква огромни усилия да я вдигна до устните си, но все пак успявам. Гърлото ми е пресъхнало, като че ли някой го е напълнил с пясък. Странната смес изгаря небцето ми. И въпреки че в мен остава странен дъх на плесен, започвам да гълтам, да сърбам и омитам кашата до дъно.

– По-бавно – предупреждава ме момичето, но аз не мога да се спра. Гладът – тъмен и непобедим, чегърта вътрешностите ми и аз съм готова да изям и глинената купа, за да го заситя. Кашата свършва бързо и въпреки че червата ми започват да се бунтуват, на мен не ми е достатъчно.

– Ще повърнеш – клати глава момичето и взима празната купа от ръцете ми.

– Има ли още? – питам я аз.

– След малко ще ти дам.

– Моля те, сипи ми сега!

Гладът е навила се е в корема ми змия, която разяжда червата ми.

То въздъхва, става и изчезва в тъмния коридор. Разговорите отвън стават все по-ясни, шумът нараства прогресивно и изведнъж замира рязко. Настъпва тишина. Чернокосото момиче се връща с втора пълна с каша купа. Взимам я от ръцете му и то сяда на стола, вдига колене и подпира брадичката си на тях, както правят децата. Коленете му са кафеникави и кльощави.

– Е – вдига брадичката си то, – откъде премина границата? – Но щом вижда колебанието ми, веднага добавя: – Няма нищо. Ако не ти се говори за това, недей.

– Не, няма проблем – казвам и отпивам от купата. Този път поглъщам съдържанието ѝ много по-бавно, наслаждавайки се на странния вкус на земя. Кашата е много гъста, сякаш е приготвена от камъни, и от това, което знам за живота в Пустошта, няма да се учудя, ако излезе точно така. Алекс ми беше казал, че хората тук са се научили да оцеляват с минимално количество храна.

– Идвам от Портланд – казвам и поглеждам дъното на купата. То е празно, но змията в корема ми продължава да смуче и гризе. – Нямам представа къде се намирам сега.

– На няколко километра от Рочестър – осведомява ме момичето.

– Рочестър в Ню Хампшър ли имаш предвид? – зяпвам невярващо.

– Да – смее се то. – Сигурно си се лутала цяла вечност из храсталаците. От колко време си сама?

– Не знам. – Облягам глава на стената. Рочестър, Ню Хампшър. Явно съм тръгнала на юг, покрай граничната стена, и незнайно как съм се оказала на осемдесет километра югозападно от Портланд. Затварям очи. Умората отново ме надвива, въпреки че през последните дни не правя нищо друго, освен да спя. – Изгубила съм представа за времето.

– Брей, много печена – казва момичето. Не знам какво значи да си „печен“, но мисля, че се досещам. – Как успя да минеш?

– Аз... не бях сама – казвам и змията в стомаха ми застива с отворена уста. – Планът ни беше да минем заедно.

– Били сте двама, така ли? – пронизва ме с поглед то. Очите му са големи и черни като косата. – С приятелка ли си тръгнала?

Не знам какво да отговоря. С приятел? С най-добрия ми приятел. С любимия? Или с голямата ми любов? Все още не съм свикнала с тази дума, все още ми се струва светотатство да я изрека, затова просто кимам.

– Какво стана? – пита момичето, този път малко по-меко.

– Той... той не успя да се измъкне. – Щом чува, че е „той“, момичето ме поглежда разбиращо. Щом сме тръгнали от Портланд заедно, от място, забранено за невалидни, значи между нас е имало нещо повече от приятелство. За щастие не пита за подробности. – Стигнахме заедно до границата. Но там охраната и регулаторите... – Болката отново започва да дълбае в корема ми. – Бяха прекалено много.

Момичето става рязко, взима една от железните кофи за вода в тъгъла и я премества до леглото.

– Дочухме нещо за този случай – казва делово, когато сяда отново. – Говореше се, че някакви избягали от Портланд и цялата полиция била на крак. Голямо преследване било.

– Значи се е разчуло? – поглеждам го аз. Отново се опитвам да седна, но главата ми търси твърдата стена зад мен. – Казват ли какво е станало с... приятеля ми?

Не знам защо питам. И сама знам отговора. Естествено, че го знам.

Видях го целия покрит с кръв, видях ги да приближават към него, да го обграждат като черни мравки, каквито са в съня ми.

Момичето не отговаря, стисва устни на тънка черта и поклаща глава. Няма нужда да казва нищо. Виждам ясно отговора. Виждам го по съжалението в очите му.

Змията се разтяга, изпъва се и започва да мята глава. Алекс. Алекс. Алекс. Смесват на всичко това, причината да пожелае нов живот, надеждата ми за един по-добър свят си отиде, изгоря в пламъците и се превърна на пепел. Край с мечтите ми за щастие и радост.

– Мисля, че... – простенвам и преглъщам надигащата се от корема ми вълна, но тя не иска да се върне, намира към гърлото и колкото и да преглъщам, не мога да я върна.

Момичето въздъхва отново, чувам го да става и да издърпва стола по-далеч от мен.

– Мисля, че... – успявам да промълвя, потискайки желанието да излея кашата обратно навън – сигурно ще...

Цялото ми тяло се разтърсва от силните позиви. Навеждам се и повръщам в оставената до леглото кофа.

– Знаех си, че ще стане така – поклаща глава момичето, става и се скрива в тъмния коридор, но след миг подава глава и казва:

– Между другото, казвам се Рейвън.

– Аз съм Лена – изломотвам и думите ми излизат с нов пристъп.

– Лена – повтаря тя и чука по стената с пръст. – Добре дошла в Пустошта, Лена.

После изчезва и ме оставя с кофата.

ОЧАКВАЙТЕ

последната част
от трилогията
на Лорън Оливър

РЕКВИЕМ

Лорън Оливър
ПАНДЕМОНИУМ

Превод *Маргарита Терзиева*
Редактор *Мария Чунгева*
Художник *Виктор Паунов*
Коректор *Людмила Стефанова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Американска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Петатни коли 20,5

ISBN 978-619-164-097-3

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Хеликс Прес“ ЕООД

След неочаквания край на „Делириум“ втората книга от трилогията на Лорън Оливър проследява живота на главната героиня Лена, изправена пред нови предизвикателства. Алекс вече го няма, а тя се оказва сама на абсолютно непознато място – Пустоща. Тук среща нови приятели, но също така открива, че животът на свобода не е толкова прекрасен, колкото си го е представяла. Лена и приятелите ѝ са сред малцината, избягали от процедурата, която гарантира, че няма да се разболеят от делириум (т.е. от любов). Те чувстват, изпитват емоции и решават, че е време да освободят и сънародниците си от „затвора“, в който е вкарано всекидневието им. Тази задача обаче се оказва изключително трудна, героите се изправят пред непреодолими препятствия и страшни врагове.

Старият живот на Лена вече е зад гърба ѝ и новата кауза изисква пълно отдаване, но да забравим всичко и да започнеш наново, се оказва по-трудно, отколкото тя е предполагала. Изправена пред може би най-тежкото предизвикателство, Лена се сблъсква и с нова любов, и то с най-неподходящия човек. А когато в живота ѝ се появяват и сенките от миналото, ситуацията става съвсем непредсказуема.

Лена е взела решение. Но ще може ли да се справи с последиците от него?

„Ако копнеете за спиращото дъха действие в „Игрите на глада“, съчетано с вълнуваща любовна история, то тази книга е перфектна за вас!“

Seventeen.com

www.enthusiaст.bg

9 786191 640973

Цена 16,00 лв.